

Nr. 57/444 Rep.

Beschikking van 23 mei 2007

**DE VOORZITTER VAN DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG VAN HET
ARRONDISSEMENT KORTRIJK, PROVINCIE WEST-VLAANDEREN, RECHT-
SPREKEND IN KORT GEDING, HEEFT VOLGENDE BESCHIKKING VERLEEND.**

In de zaak nr :

1.
- met vennootschapszetel te

- ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen
onder nummer
2.
- wonende te
3.
- wonende te

- EISERS,
- hebbende als raadsman meester , advocaat te

(ref.

tegen :

1. **HET VLAAMSE GEWEST,**
- vertegenwoordigd door

- met kantoren gevestigd te
2.
- handelend in zijn hoedanigheid van ambtenaar bij de RWO
Inspectie en van Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur
voor de provincie
- met kantoren te

- VERWEERDERS,
- hebbende als raadsman meester advocaat te

alwaar woonstkeuze wordt gedaan.

Gezien de dagvaarding betekend op 6 april 2007 door plaatsvervangend
gerechtsdeurwaarder van gerechtsdeurwaarder met standplaats te en
de dagvaarding betekend op 10 april 2007 door gerechtsdeurwaarder met
standplaats te

De partijen werden in openbare terechtzitting aanhoord in hun middelen en conclusies, en de stukken werden ingezien.

De vordering

De vordering van de eisers strekt ertoe:

- de verweerders zich de opheffing te horen bevelen van het stakingsbevel van 27 maart 2007 en het bekrachtigingsbesluit van 29 maart 2007;
- de verweerders te veroordelen tot de gedingkosten;
- de tussengekomen beschikking wethalve uitvoerbaar te horen verklaren bij voorraad.

De verweerders vorderen:

- de vordering van de eisende partijen onontvankelijk te verklaren ten aanzien van de tweede verweerder;
- de vordering van de eisende partijen ten aanzien van het Vlaamse Gewest ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren;
- de eisende partijen solidair en in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere, te veroordelen tot de gedingkosten.

De relevante feitelijke gegevens

De eisers zetten uiteen dat de eerste eiseres met ingang van 1 januari 1997 een magazijn met aanhorigheden in huur heeft genomen gelegen te De verhuurder had
reeds op 9 april 1985 een stedenbouwkundige vergunning gekregen om het pand te gebruiken als toonzaal voor tuinmeubelen, doch in feite werd het door de eigenaar-buurman van het aanpalende perceel gebruikt voor zijn garageactiviteiten.

Van bij de aanvang van de huurovereenkomst, gebruikt de eiseres het pand voor de exploitatie van haar handel, bestaande in de aan- en verkoop van geaccidenteerde voertuigen.

Bij akte van 30 juni 2000 is de eerste eiseres eigenares geworden van het onroerend goed.

Onmiddellijk na de aankoop heeft zij achter het gebouw kiezelstenen aangebracht om er voertuigen te stallen. Volgens de eisers werd deze toestand nooit verborgen gehouden en was ze door de overheid gekend.

Volgens het gewestplan goedgekeurd op 17 december 1979 is het onroerend goed gelegen in agrarisch gebied.

Op 27 maart 2007 heeft de tweede verweerder de staking bevolen van het verder gebruik van het terrein, met uitsluiting van de toonzaal, voor het stallen en het parkeren van gebruikte en geaccidenteerde voertuigen gelet op het onvergunde karakter van de functie van het terrein. Op 29 maart 2007 heeft de tweede verweerder zijn stakingsbevel bekrachtigd.

Het stakingbevel en het bekrachtigingsbesluit werden ook aan de tweede en de derde eiser betekend.

Standpunten van de partijen

De eisers stellen zich op de volgende standpunten:

- het stakingsbevel en het bekrachtigingsbesluit zijn niet wettig, nu zij beide uitgaan van de tweede verweerder, het eerste in zijn hoedanigheid van *"ambtenaar bij RWO Inspectie, behoorlijk beëdigd en handelend krachtens de delegatie, hem verleend bij besluit van de Administrateur-Generaal van 1 augustus 2006"*, en het tweede in zijn hoedanigheid van *"Gewestelijke stedenbouwkundige Inspecteur"*. De eisers zijn van oordeel dat dit in strijd is met de letter en de geest van het decreet van 18 mei 1999, met het substantieel beginsel dat uitsluit dat de beslissende en de bekrachtigende overheid dezelfde is, en met het onpartijdigheidsbeginsel;
- het bekrachtigingsbesluit is strijdig met artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991, nu het enkel verwijst naar het stakingsbevel;
- er is geen sprake van een strafbaar feit, nu volgens de cassatierechtspraak het doorvoeren van een wederrechtelijke functiewijziging een aflopend misdrijf is, dat op heden verjaard is, derwijze dat een stilleggings- of stakingsbevel niet kon worden afgeleverd;
- de maatregel is strijdig met artikel 6.1 EVRM, artikel 1 van het eerste protocol bij het EVRM, met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel en het proportionaliteits- en evenredigheidsbeginsel.

De verweerders stellen daar tegenover:

- dat de vordering onontvankelijk is voor zover gericht tegen de tweede verweerder;
- dat geen enkele bepaling uit het DORO zich ertegen verzet dat een stilleggingsbevel en de bekrachtiging ervan wordt gegeven door dezelfde territoriaal bevoegde Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur;
- dat het proces-verbaal van stillegging dd. 27 maart 2007 trouwens werd opgesteld in aanwezigheid van de Federale Politie, hetgeen garanties biedt naar onpartijdigheid en wettigheid;
- dat de bekrachtiging van het stakingsbevel van 29 maart 2007 bondig, doch duidelijk formeel gemotiveerd is, doordat verwezen wordt naar het proces-verbaal en de inhoud ervan, waardoor overbodige herhalingen vermeden worden;
- dat er door de eisers niet wordt ontkend dat zij wederrechtelijke bouwwerken hebben opgericht en handelingen gesteld zonder stedenbouwkundige vergunning, en dat het gewoonlijk gebruiken van een grond voor een bepaald met de vigerende stedenbouwkundige regelgeving strijdig doel een gewoontemisdrijf vormt dat blijft voortbestaan zolang de gewoonte duurt. Zij voegen er aan toe dat de wederrechtelijke instandhouding niet werd gedepenaliseerd, doch dat er echter een louter strafuitsluitende verschoningsgrond werd ingevoerd, derwijze dat nog steeds de staking van het strijdige gebruik kan worden bevolen en tevens nog steeds een herstellvordering kan worden ingediend voor de burgerlijke rechter;
- dat hieruit volgt dat het stakingsbevel geenszins op kennelijk onredelijke wijze werd uitgevaardigd, noch werd uitgevaardigd met schending van artikel 6.1 van het EVRM, artikel 1 van het eerste protocol bij het EVRM, het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel;
- dat de opportuniteit van het stakingbevel niet kan worden beoordeeld, terwijl de opgelegde staking in deze niet kennelijk onredelijk is.

Bespreking

1.

Overeenkomstig artikel 154 laatste lid van het DORO kunnen de betrokkenen voor de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg de opheffing van de maatregel voeren tegen het Vlaamse Gewest.

Gezien de vordering bijgevolg enkel kan gesteld worden tegen de eerste verweerder is ze, voor zover gericht tegen de tweede verweerder, onontvankelijk.

2.

Overeenkomstig artikel 148 van het DORO, beschikken de stedenbouwkundige inspecteurs - naast een aantal andere ambtenaren en onverminderd de bevoegdheden van agenten en de officieren van gerechtelijke politie - over de politiebevoegdheid om een aantal nader gespecificeerde misdrijven op te sporen en vast te stellen door een proces-verbaal, waarbij zij overeenkomstig artikel 154, eerste lid van het DORO mondeling ter plaatse de onmiddellijke staking van het werk, de handelingen of de wijzigingen bevelen.

In tegenstelling tot hetgeen door de eisers wordt gesteld, blijkt niet dat de stedenbouwkundige inspecteurs zouden zijn uitgesloten van "de in artikel 148 bedoelde ambtenaren" waarnaar in artikel 154, eerste lid van het DORO wordt verwezen.

Overeenkomstig artikel 154, vijfde lid van het DORO moet het bevel tot staking binnen de acht dagen na de kennisgeving van het proces-verbaal aan de bevoegde stedenbouwkundig inspecteur, door hem worden bekrachtigd. Die bekrachtiging moet vervolgens binnen de twee werkdagen per aangetekende brief verzonden worden aan een aantal nader gespecificeerde personen.

Daar waar deze bekrachtiging zijn nut en zijn zin kan bewijzen voor zover het stakingsbevel wordt gegeven door iemand anders - die over het algemeen minder onderlegd is in de materie dan de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur -, zal dit in de meeste gevallen, voor zover de stedenbouwkundig inspecteur zelf de vaststellingen deed, wellicht niet meer zijn dan een loutere vormvereiste, weze het dat het inbouwen van een reflectietermijn in sommige gevallen wel kan aangewezen zijn.

Het officieel bekrachtigen van de eigen beslissing is derhalve niet noodzakelijkerwijze van enig nut ontdaan.

De rechten van de rechtsonderhorige worden overigens ten volle gegarandeerd, nu er steeds verhaal openstaat bij de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg.

De eisers beroepen zich bijgevolg ten onrechte op de onwettigheid van het stakingsbevel en de bekrachtiging ervan.

3.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is op het litigieuze besluit toepasselijk nu het onmiskenbaar een eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking betreft die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurders of voor en ander bestuur.

Het betwiste bekrachtigingsbesluit van 29 maart 2007 luidt als volgt:

"Geachte,

Op 27 maart 2007 werd op voornoemd perceel door een bevoegd verbalisant de staking van het gebruik bevolen wegens het wederrechtelijk gebruik van voornoemd goed.

Hierbij bekrachtig ik,

voormeld stakingsbevel. De bekrachtiging heeft

betrekking op:

De staking van het gebruik werd opgelegd voor wat betreft: stallen en parkeren van gebruikte en geaccidenteerde voertuigen rondom een voor tuinmeubelen vergunde toonzaal op een afgesloten en niet vergunde asfalt- (vooraan) en grindparking (achteraan). Alsook voor de voertuigen op de niet verharde terreinen.

..."

In bijlage werd het P.V. van stillegging van 27 maart 2007 en het schrijven van de verweerder dd. 29 maart 2007 gevoegd, waarbij dit P.V. van stillegging werd overgemaakt.

Wij stellen vast dat de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen door de verweerder is nageleegd. In de bekrachtigingsbeslissing werd uitdrukkelijk verwezen naar de motivering van het P.V. van stillegging van 27 maart 2007, hetwelk per afzonderlijk schrijven werd overgemaakt aan alle eisers en hetwelk nogmaals aan de bekrachtigingsbeslissing in bijlage werd gevoegd.

Het voormelde proces-verbaal stelt immers nauwkeurig alle overtredingen vast op het DORO en vermeldt de identiteit van de eigenaar van de grond, van de uitbater, en van de betrokkene die bij afwezigheid van de anderen de verbalisanten heeft te woord gestaan.

Aan de overtreder werd uitdrukkelijk kennis gegeven van wat het stakingsbevel inhoudt en de mogelijke gevolgen op administratief vlak, m.i.v. de bekrachtiging door de inspectie.

Door naar deze stukken te verwijzen en te melden dat te staken activiteiten bij ontstentenis van vergunning een misdrijf uitmaken, heeft de verweerder een motivering gegeven die uitdrukkelijk en afdoende is, zodat de beslissing formeel gemotiveerd is.

4.

De eisers stellen ten onrechte dat het stakingsbevel enkel werd gegeven voor wat betreft het functiewijzigingsmisdrijf, nu uit de vaststellingen van de verbalisanten duidelijk blijkt dat er o.m. ook verwezen wordt naar het opslaan en parkeren van al dan niet gebruikte of afgedankte voertuigen, zoals bedoeld door artikel 99,5° a en b van het DORO, hetgeen zoals de verweerder doet opmerken een gewoontemisdrijf betreft dat blijft voortbestaan zolang de gewoonte duurt.

Daarnaast blijkt dat er in de vaststellingen ook verwezen werd naar het zonder vergunning aanbrengen van een verharding, afsluiting en poort, zoals bedoeld door artikel 99, 1° van het DORO, hetgeen een andere casus betreft dan die zoals besproken in het cassatiearrest van 2 mei 2006 en waarvan de instandhouding tot nader order een gewoontemisdrijf betreft, zodat de kwestie van de verjaring kennelijk niet ter zake doet.

Terecht merkt de verweerder overigens op dat artikel 146 van het DORO een strafuitsluitende verschoningsgrond betreft, doch het principe van de strafbaarheid van de instandhouding behouden heeft, derwijze dat op grond van de voornoemde inbreuken steeds een herstellvordering voor de burgerlijke rechter mogelijk blijft.

5.

In casu blijkt niet dat het stakingsbevel op kennelijk onredelijke wijze werd uitgevaardigd, dat noch dat het werd uitgevaardigd met schending van artikel 6.1 van het EVRM, artikel 1 van het eerste protocol van het EVRM, het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Uit de voorgelegde stukken blijkt immers dat de inbreuken waarvoor het stakingsbevel werd afgeleverd, bewust en gedurende vele jaren werden gepleegd, derwijze dat teneinde de terzake geldende voorschriften te doen naleven, het afleveren van een stakingsbevel zich opdrong.

Uit de loutere opportuniteitsbeoordeling vanwege de administratie om lastens bepaalde personen een stakingsmaatregel te vorderen en lastens andere dan weer niet, kan niet noodzakelijk worden afgeleid dat het gelijkheidsbeginsel daardoor wordt geschaad.

